

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 841/2014-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť S. S., konateľa úpadcu spoločnosti T. „v konkurze“, a J. M., pôvodného správcu konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti T. „v konkurze“, zastúpených advokátom JUDr. Jánom Geregom, Advokátska kancelária Gereg & Messingerová, Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47-24 K 164/1998-Na-1576 z 8. júla 2009, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47-24 K 164/1998-Kl-1673 z 26. marca 2010 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 63/2010 z 24. mája 2010, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47-24 K 164/1998-Kl-1708 z 8. septembra 2010, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47-24 K 164/1998-Kl z 22. septembra 2010 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 174/2010 a 3 Obo 175/2010 zo 7. júna 2011, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47-24 K 164/1998-Kl-1875 z 2. marca 2012 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 22/2012 z 31. mája 2012, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47-24 K 164/1998-Kl-1908 zo 4. júla 2012 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 30/2013 zo 14. augusta 2013, uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V 4/2012 z 31. januára 2013 a všetkými rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici v konkurznom konaní sp. zn. 47-24 K 164/1998 o zvolaní schôdze konkurzných veriteľov, ktoré boli vydané po 17. auguste 2001 až do rozhodovania Ústavného súdu Slovenskej republiky o tejto sťažnosti a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. S. a J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2013 doručená sťažnosť S. S., konateľa úpadcu spoločnosti T. „v konkurze“, (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), a J. M., pôvodného správcu konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti T. „v konkurze“, (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, spolu len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“ alebo „konkurzný súd“) č. k. 47-24 K 164/1998-Na-1576 z 8. júla 2009, uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-Kl-1673 z 26. marca 2010 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 63/2010 z 24. mája 2010, uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-Kl-1708 z 8. septembra 2010, uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-Kl z 22. septembra 2010 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 174/2010 a sp. zn. 3 Obo 175/2010 zo 7. júna 2011, uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-Kl-1875 z 2. marca 2012 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 22/2012 z 31. mája 2012, uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-Kl-1908 zo 4. júla 2012 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn.

5 Obo 30/2013 zo 14. augusta 2013, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 4/2012 z 31. januára 2013 a všetkými rozhodnutiami krajského súdu v konkurznom konaní sp. zn. 47-24 K 164/1998 o zvolaní schôdze konkurzných veriteľov, ktoré boli vydané po 17. auguste 2001 až do rozhodovania ústavného súdu o tejto sťažnosti (ďalej len „namietané rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ v 1. rade je konateľom úpadcu obchodnej spoločnosti T. „v konkurze“, (ďalej len „úpadca“). Na úpadcu bol 19. októbra 1998 vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený sťažovateľ v 2. rade podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“ alebo „ZKV“).

Krajský súd uznesením č. k. 47-24 K 164/1998-356 zo 7. decembra 2001 nepripustil zmenu účastníka konkurzu S. k. na zahraničnú osobu V. H. L. so sídlom na C. (k zmene v osobe konkurzného veriteľa malo dôjsť na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo 17. augusta 2001, ktorou S. k. ako postupca postúpila na zahraničnú právnickú osobu V. H. L. svoje pohľadávky prihlásené v konkurze, pozn.). Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obo 127/2002, Ndob 260/2002 z 31. júla 2002 potvrdil uznesenie konkurzného súdu sp. zn. 47-24 K 164/1998 zo 7. decembra 2001.

Na základe návrhu zahraničnej osoby V. H. L. zvolal krajský súd 16. januára 2008 schôdzu konkurzných veriteľov na 19. február 2008, predmetom programu ktorej malo byť aj ustanovenie nového správcu konkurznej podstaty. Po vykonaní schôdze konkurzných veriteľov 19. februára 2008 bol uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/98-Ná-1463 za nového správcu konkurznej podstaty ustanovený P. s. d., k. s., Bratislava. Sťažovateľ v 1. aj v 2. rade sa voči uvedenému uzneseniu odvolali. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obo 53/2008, 4 Obo 54/2008 z 24. júla 2008 zrušil uznesenie konkurzného súdu č. k. 47-24 K 164/98-Ná-1463 z 19. februára 2008. Najvyšší súd v odôvodnení podľa tvrdenia sťažovateľov konštatoval, že spoločnosť V. H. L. nie je konkurzným veriteľom úpadcu, a preto nemá v konaní žiadne práva.

3. Spoločnosť V. H. L. 24. júna 2009 podala návrh na zvolanie schôdze konkurzných veriteľov, ktorá bola uznesením z 25. júna 2009 zvolaná na 7. júl 2009 s programom

ustanovenia nového správcu konkurznej podstaty. Konkurzný súd 8. júla 2009 vydal uznesenie č. k. 47-24 K 164/98-Ná-1576 (napadnuté uznesenie, pozn.) o ustanovení nového správcu konkurznej podstaty. Proti tomuto uzneseniu podali odvolanie obaja sťažovatelia. O odvolaniach rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obo 98/2009, 4 Obo 99/2009 zo 16. septembra 2009 tak, že zrušil uznesenie konkurzného súdu č. k. 47-24 K 164/98-Ná-1576 z 8. júla 2009 o ustanovení nového správcu konkurznej podstaty a zároveň skonštatoval, že existencia veriteľa V. H. L. už bola vyriešená, preto nie je žiadny dôvod sa ňou opätovne zaoberať.

4. Následne konkurzný súd uznesením č. k. 47-24 K 164/98-KI-1673 (napadnuté uznesenie, pozn.) z 26. marca 2010 rozhodol, že návrh na zvolanie schôdze konkurzných veriteľov zameiata. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 63/2010 z 24. mája 2010 (napadnuté uznesenie, pozn.) zrušil rozhodnutie konkurzného súdu z 26. marca 2010 a uložil konkurznému súdu povinnosť skúmať, či spoločnosť V. H. L. je alebo nie je konkurzným veriteľom.

5. Krajský súd uznesením č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1708 z 8. septembra 2010 (napadnuté uznesenie, pozn.) zvolal schôdzu konkurzných veriteľov na 22. september 2010 s programom: „*ustanovenie nového správcu konkurznej podstaty*“. Proti tomuto uzneseniu podali obaja sťažovatelia odvolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 174/2010 zo 7. júna 2011 (napadnuté uznesenie, pozn.) odvolania odmietol. Na schôdzi krajský súd konštatoval, že návrh spoločnosti V. H. L. na ustanovenie nového správcu konkurznej podstaty bol schválený a uznesením č. k. 47-24K 164/1998 KI-1721 z 22. septembra 2010 (napadnuté uznesenie, pozn.) prvým výrokom ustanovil do funkcie nového správcu konkurznej podstaty Prvý správcovský dom, k. s., a druhým výrokom uložil doterajšiemu správcovi povinnosť informovať nového správcu a odovzdať mu doklady. Ďalším uznesením sp. zn. 3 Obo 175/2010 zo 7. júna 2011 (napadnuté uznesenie, pozn.) najvyšší súd potvrdil uznesenie konkurzného súdu č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1721 z 22. septembra 2010 a zároveň odmietol odvolanie sťažovateľa v 2. rade.

Sťažovateľ v 1. aj v 2. rade podali proti obom rozhodnutiam najvyššieho súdu zo 7. júna 2010 dovolania, o ktorých najvyšší súd rozhodol tak, že ich uznesením sp. zn.

1 Obdo V 34/2011, 1 Obdo V 35/2011 z 27. októbra 2011 odmietol. Tieto dve uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania boli predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľa v 1. rade, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 560/2012 z 13. decembra 2012 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Rozhodnutie krajského súdu č. k. 47-24K 164/1998-KI-1721 z 22. septembra 2010 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 175/2010 zo 7. júna 2011 bolo predmetom mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) z 21. júna 2012. Najvyšší súd o ňom rozhodol uznesením sp. zn. 1 M Obdo V 4/2012 z 31. januára 2013 (napadnuté uznesenie, pozn.), ktorým mimoriadne dovolanie odmietol.

6. Následne krajský súd uznesením č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1875 z 2. marca 2012 (napadnuté uznesenie, pozn.) zbavil P. s. d., k. s., funkcie správcu konkurznej podstaty a za správkyňu konkurznej podstaty ustanovil G. M. postupom podľa § 8 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 33/2012 z 31. mája 2012 (napadnuté uznesenie, pozn.) uznesenie krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1875 z 2. marca 2012 potvrdil a odvolanie sťažovateľa v 2. rade odmietol.

7. Dňa 4. júla 2012 sa pod vedením krajského súdu konala ďalšia schôdza konkurzných veriteľov a krajský súd vydal uznesenie č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1908 (napadnuté uznesenie, pozn.), ktorým ustanovil do funkcie správcu konkurznej podstaty V. Š. a uložil pôvodnému správcovi, t. j. sťažovateľovi v 2. rade, rôzne úlohy. Proti tomuto uzneseniu sa opätovne odvolali obaja sťažovatelia. O ich odvolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obo 30/2013 zo 14. augusta 2013 (napadnuté uznesenie, pozn.), ktoré bolo podľa tvrdení sťažovateľov doručené sťažovateľovi v 1. rade (t. j. konateľovi úpadcu) 30. septembra 2013 a sťažovateľovi v 2. rade (t. j. pôvodnému správcovi konkurznej podstaty) 7. októbra 2013.

Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, odvolanie sťažovateľa v 1. rade bolo odmietnuté s odôvodnením, že odvolanie bolo podané oneskorene. Sťažovateľ v 1. rade v sťažnosti uvádza: *„Sme názoru, že ide o nesprávny výklad zo strany odvolacieho súdu. Právne relevantné odvolanie mohol podať konateľ úpadcu len potom ako sa oboznámil s obsahom*

napadnutého rozhodnutia konkurzného súdu a z jeho odôvodnením. Zverejnením skráteného znenia sťažovateľ nepoznal dôvody rozhodnutia konkurzného súdu zo dňa 04. 07. 2012. Odvolanie podal v lehote 15 dní. Doručovanie rozhodnutí na adresu úpadcu Nám. SNP 15, Banská Bystrica, je v tomto prípade neprocesné, pretože konateľ v každom svojom podaní žiada súd o doručovanie rozhodnutí a písomností na adresu svojho trvalého pobytu, pretože na registrovom sídle úpadcu T. sa spoločnosť nenachádza. Konateľ si splnil svoju povinnosť voči súdu a oznámil adresu na ktorú žiada doručovať rozhodnutia a písomnosti.“ Odvolanie sťažovateľa v 2. rade bolo podané v zákonnej lehote, no najvyšší súd ho odmietol. Sťažovatelia v tejto súvislosti uvádzajú, že „Nesprávne postupoval NS SR keď v Uznesení zo dňa 14. 08.2 013 č. 5 Obo 30/2013 odmietol jeho odvolanie. Odvolanie smerovalo proti Uzneseniu konkurzného súdu zo dňa 04. 07. 2012 č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1908 a to proti celej výrokovej časti uznesenia konkurzného súdu. Pôvodnému SKP boli ukladané konkurzným súdom rôzne povinnosti, ktoré boli viazané na lehoty počítané odo dňa právoplatnosti. Uznesenie obsahuje aj poučenie o možnosti podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolací súd konštatuje, že odvolanie pôvodného SKP bolo podané včas. Za tohto právneho stavu nemal odvolací súd odvolanie odmietnuť s argumentáciou, že nie je oprávnený na podanie odvolania. Sme názoru, že odvolací súd použil nezákonný právny výklad. Za stavu, keď uznesenie konkurzného súdu ukladá pôvodnému SKP rôzne povinnosti, keď obsahuje poučenie o možnosti podať odvolanie, mal povinnosť odvolací súd prejednať odvolanie pôvodného SKP v merite veci a nemal postupovať nezákonnou formou odmietnutia odvolania pôvodného SKP. Opätovne ide o postup odvolacieho súdu, ktorý je v rozpore s Ústavou SR a to s čl. 46. Nezákonný postup odvolacieho súdu je porušením ústavného práva na spravodlivý súdny proces, v nadväznosti na čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

8. Sťažovatelia uvádzajú, že konkurzný súd, ako aj najvyšší súd porušili princíp práva na spravodlivý proces, ktoré je zabezpečené ústavou a dohovorom. Najvyšší súd podľa nich „pri vydaní uznesenia zo dňa 07. 06. 2011 č. 3 Obo 175/2010 v postavení odvolacieho súdu, negoval svoje predchádzajúce rozhodnutia a vôbec sa nevysporiadal s našou právnou argumentáciou vo vzťahu k minimálne trom rozhodnutiam, v ktorých Najvyšší súd SR jednoznačne konštatuje, že spoločnosť V. so sídlom v C., nie je konkurzným

*veriteľom a preto nemôže byť účastníkom konkurzného konania Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47-24K 164/1998. Je nezrozumiteľné odôvodnenie odvolacieho súdu, že jeho rozhodnutie vychádzalo z dokladov predložených v čase, keď dôvodnosť návrhu na zvolanie schôdze bola posudzovaná, čo však neznamená, že od toho času sa postavenie navrhovateľa ako veriteľa úpadcu nemohlo zmeniť. Neobstojí konštatovanie odvolacieho súdu, že spoločnosť V. spolu s oznámením zo dňa 08. 04. 2003 doložila súdu prvého stupňa listinu preukazujúcu prevod predmetnej konkurznej pohľadávky.“. Sťažovatelia uvádzajú, že rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré konštatovali, že spoločnosť V. H. L. nie je konkurzným veriteľom, boli vydané tak pred oznámením spoločnosti V. H. L. z 8. apríla 2003, tak aj následne po tomto oznámení. V okolnostiach danej veci teda „*uvedené predchádzajúce rozhodnutia Najvyššieho súdu SR boli následným rozhodnutím zo dňa 07. 06. 2011, ako aj ďalšími rozhodnutiami konkurzného súdu ako aj odvolacieho súdu znegované. Tento nedostatok nebol do dnešného dňa napravený. Nezákonným postupom došlo k porušeniu ústavného práva účastníka, ktorým konateľ úpadcu nesporne je, na spravodlivý súdny proces.*“.*

9. Ďalšiu, pomerne rozsiahlu časť sťažnosti tvorí rekapitulácia právnych dôvodov zakladajúcich absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo 17. augusta 2001 na spoločnosť V. H. L. a návrhy sťažovateľov na vykonanie dôkazov vyžiadaním celých spisov v konkurznom konaní, trestných konaniach a výsluchom svedkov, ktoré by mali dokumentovať neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo 17. augusta 2001.

10. Sťažovatelia ďalej zdôraznili, že «*do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu bol J. M. ustanovený rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. 10. 1998. Je absurdné a nezákonné, aby správcu odvolávala zahraničná osoba, ktorá nemá platnú vecnú legitimáciu byť v pozícii kvalifikovaného konkurzného veriteľa. Funkcia správcu konkurznej podstaty úpadcu T. nemohla zaniknúť zo zákona t. j. ex lége, hlavne ak veriteľ nedisponuje aktívnou vecnou legitimáciou. Ak by táto požiadavka nebola akceptovaná, súdy by porušili princíp rovnosti účastníkov súdneho konania, princíp „rovnosti zbraní“ ako aj právo na kontradiktórne konanie. V opačnom prípade by boli správcovi konkurznej podstaty súdom odňaté ústavne garantované práva na súdnu ochranu a bol by vystavený do pozície subjektu, ktorý nemôže nijako brániť svoje postavenie. Došlo*

by k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky podľa čl. 127 Ústavy SR.

Je nepochybné, že konkurzný súd sa pri vyhodnocovaní priebehu a hlasovania schôdze konkurzných veriteľov môže dopustiť skutkového i právneho omylu, preto správca zbavený funkcie musí mať zachovanú možnosť domáhať sa nápravy, cestou opravného prostriedku, naviac ak pôvodný správca je vo svetle uvedených skutočností hlavnou osobou, ktorá môže mať skutočný záujem na podaní odvolania. Zároveň by došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.».

11. V súlade s už uvedeným sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd uznesením odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu č. k. 47-24 K164/1998-KI-1908 zo 4. júla 2012 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 30/2013 zo 14. augusta 2013 a aby vo veci samej po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 08. 07. 2009 č. k. 47-24 K 164/1998-Na-1576, Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26. 03. 2010 č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1673 v spojení s Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 05. 2010 č. 3 Obo 63/2010, Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 08. 09. 2010 č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1708, Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22. 09. 2010 č. k. 47-24 K 164/1998-KI v spojení s Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 07. 06. 2011 č. 3 Obo 174/2010 a Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 07. 06. 2011 č. 3 Obo 175/2010, Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 02. 03. 2012 č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1875 v spojení s Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. 05. 2012 Č. 3 Obo 33/2012 , Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 04. 07. 2012 č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1908 v spojení s Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 08. 2013 Č. 5 Obo 30/2013, Uznesením Najvyššieho súdu v SR zo dňa 31. 01. 2013 č. k. M Obdo V 4/2012.

Predmetom ústavnej sťažnosti sú aj všetky rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, v konkurznom konaní č. k. 47-24 K 164/1998 o zvolaní schôdze veriteľov, ktoré boli vydané po termíne 17. 08. 2001 až do doby rozhodovania Ústavného súdu Slovenskej republiky o tejto sťažnosti.

Citovanými rozhodnutiami bol porušený článok 12 ods. 4, Článok 46 ods. 1, článok 47 ods. 2, článok 48 ods. 2 Ústavy SR, v nadväznosti na článok 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2) Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje všetky rozhodnutia súdov, ktoré sú špecifikované v predchádzajúcom bode 1/.

3/ Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť konateľovi úpadcu S. S. a pôvodnému správcovi konkurznej podstaty úpadcu J. M., advokátovi, trovy konania, a to každému v sume 323,51 Eur, celkom 647,02 Eur do dvoch mesiacov od doručenia nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. Jána Gerega, advokátska kancelária, Horná Strieborná 4, 974 01 Banská Bystrica.“

II.

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa ustanovenia § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa návrh na začatie konania ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

15. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa ustanovenia § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde musí sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 obsahovať označenie,

a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,

b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,

c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

17. Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

18. Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

22. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

III.

24. Podstatou sťažnosti sťažovateľov je tvrdenie o porušení ich základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu označenými v petite sťažnosti a zároveň všetkými bližšie nešpecifikovanými rozhodnutiami krajského súdu v konkurznom konaní sp. zn. 47-24 K 164/1998 o zvolaní schôdze konkurzných veriteľov, ktoré boli vydané po 17. auguste 2001 (dátum uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, pozn.) až do doby rozhodovania ústavného súdu o ich sťažnosti. Napadnutými uzneseniami rozhodoval krajský súd v konkurznom konaní sp. zn. 47-24 K 164/1998 o zvolávaní schôdzí konkurzných veriteľov a ustanovovaní a odvolávaní správcov konkurznej podstaty a najvyšší súd rozhodoval o odvolaniach sťažovateľov proti nim ako súd druhého stupňa. Porušenie svojich práv vidia sťažovatelia najmä v skutočnosti, že v konkurznom konaní podľa ich tvrdenia došlo k neplatnému a nezákonnému postúpeniu pohľadávky konkurzného veriteľa na základe podľa nich neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe čoho sa konkurzným veriteľom mala stať zahraničná osoba V. H. L. Najprv najvyšší súd v niekoľkých svojich rozhodnutiach považoval odvolania sťažovateľov za dôvodné a vyslovil, že zahraničná osoba V. H. L. nie je konkurzným veriteľom, neskôr

podľa sťažovateľov svoje rozhodnutia negoval a na základe viacerých rozhodnutí schôdze konkurzných veriteľov tak došlo k niekoľkonásobnej výmene správcu konkurznej podstaty. Je podľa sťažovateľov nezákonné a absurdné, aby správcu konkurznej podstaty odvolávala zahraničná právnická osoba, ktorá nemá status kvalifikovaného konkurzného veriteľa, a postupom krajského súdu a najvyššieho súdu tak došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov. Sťažovateľ v 1. rade zároveň namieta nečinnosť najvyššieho súdu vo vzťahu k jeho odvolaniu, ktoré mal podať podateľni krajského súdu 3. augusta 2009 a smerovalo proti uzneseniu krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-Na-1576 z 8. júla 2009.

A. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-Na-1576 z 8. júla 2009, uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1673 z 26. marca 2010 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 63/2010 z 24. mája 2010, uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1708 z 8. septembra 2010, uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-KI z 22. septembra 2010 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 174/2010 a 3 Obo 175/2010 zo 7. júna 2011, uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1875 z 2. marca 2012 v spojení s uznesením najvyššieho súdu 3 Obo 22/2012 z 31. mája 2012, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 4/2012 z 31. januára 2013 a všetkými rozhodnutiami krajského súdu v konkurznom konaní sp. zn. 47-24 K 164/1998 o zvolaní schôdze konkurzných veriteľov, ktoré boli vydané po 17. auguste 2001 až do rozhodovania ústavného súdu o tejto sťažnosti

25. Z citovaného ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti namietajú rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu prijímané v konkurznom konaní od roku 2009 až do 31. januára 2013, keď bolo vydané v poradí posledné rozhodnutie najvyššieho súdu o odmietnutí mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora. Sťažovatelia podali ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy 5. novembra 2013, t. j. celkom zjavne po uplynutí dvojmesačnej zákonom obligatórne stanovenej lehoty

na podanie ústavnej sťažnosti. Z toho dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol pre oneskorenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Vo vzťahu k časti petitu, v ktorej sťažovatelia žiadajú vyslovenie porušenia svojich práv v súvislosti s bližšie nešpecifikovanými rozhodnutiami krajského súdu o zvolaní schôdze konkurzných veriteľov, ktoré boli prijaté po 17. auguste 2001, ústavný súd uvádza, že takýto petit je neurčitý a nespĺňa zákonom predpísané náležitosti ustanovené v § 50 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého je nutné v sťažnosti označiť právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody. Nestačí rozhodnutia ohraničiť spisovou značkou konania a časovým obdobím, v ktorom mali byť prijaté, prípadne takto označiť rozhodnutia, ktoré možno ešte v čase podania sťažnosti ani vydané neboli. Sťažovatelia navyše nepredložili ústavnému súdu kópiu ani jedného právoplatného rozhodnutia, ktorými malo dôjsť k porušeniu ich práv, a preto ústavný súd dodáva, že je daný aj dôvod odmietnuť túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

B. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského uznesením č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1908 zo 4. júla 2012 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 30/2013 zo 14. augusta 2013

27. Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1908 zo 4. júla 2012 bola do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovená v poradí štvrtá správkyňa konkurznej podstaty a boli ním uložené aj rôzne povinnosti sťažovateľovi v 2. rade. O odvolaní oboch sťažovateľov proti tomuto uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 5 Obo 30/2013 zo 14. augusta 2013 tak, že ich odmietol, a to voči sťažovateľovi v 1. rade (konateľ úpadcu) ako odvolanie podané oneskorene a voči sťažovateľovi v 2. rade (pôvodný správca konkurznej podstaty) ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

28. Ústavný súd uvádza, že sťažovatelia prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, s návrhom nedoručili ani jedno napadnuté uznesenie krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorými podľa ich tvrdení malo dôjsť k porušeniu ich práv. Sťažovatelia teda v prílohe sťažnosti nepredložili ani napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1908 zo 4. júla 2012, ani napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 30/2013 zo 14. augusta 2013. Nepredloženie rozhodnutia orgánu verejnej moci, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, je nesplnením podmienky konania v zmysle § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

29. Ústavný súd pripomína, že takýto nedostatok zákonom predpísaných náležitostí, nie je povinný odstraňovať ex offo (z úradnej povinnosti). Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 206/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 117/05).

30. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť aj v tejto časti vykazuje nedostatok náležitostí predpísanej zákonom, ktorá je dôvodom toho, že nie je možné preskúmať splnenie procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní.

31. Nad rámec uvedeného však ústavný súd považuje za potrebné dodať: Z obsahu sťažnosti a z obsahu mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, ktoré sťažovatelia k sťažnosti pripojili, ústavný súd zistil, že sťažovateľ v 2. rade (pôvodný správca konkurznej podstaty) bol zbavený funkcie správcu uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/98 KI-1721 z 22. septembra 2010. Proti tomuto uzneseniu sa obaja sťažovatelia odvolali a najvyšší súd o ich odvolaní rozhodol tak, že uznesením sp. zn. 3 Obo 175/2010 zo 7. júna 2011 napadnuté uznesenie krajského súdu z 22. septembra potvrdil a odvolanie sťažovateľa v 2. rade odmietol. Obaja sťažovatelia podali proti rozhodnutiu najvyššieho súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uzneseniami sp. zn. 1 Obdo V 34/2011 a 1 Obdo V 35/2011 z 27. októbra 2011 tak, že dovolania odmietol a tieto rozhodnutia boli aj predmetom prieskumu ústavného súdu v sťažnosti sťažovateľa v 1. rade, o ktorom ústavný súd rozhodol uznesením pod sp. zn. II. ÚS 560/2012 z 13. decembra 2012 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Následne podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 47-24 K 164/98 KI-1721 z 22. septembra 2010 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 175/2010 zo 7. júna 2011. O mimoriadnom dovolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 M Obdo V 4/2012 z 31. januára 2013 tak, že ho odmietol. Z celého už uvedeného popisu skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ v 2. rade nie je správcou konkurznej podstaty v konkurznom konaní sp. zn. 47-24K 164/1998 od 22. septembra 2010. Táto skutočnosť, aj keď namietaná sťažovateľom v 2. rade, bola predmetom rozhodovania všeobecných súdov na všetkých stupňoch. Uvedené rozhodnutia síce sťažovatelia v petite tejto ústavnej sťažnosti označili ako tie, ktorými malo taktiež dôjsť k porušeniu ich práv, avšak ústavný súd sa nimi zaoberať nemôže, keďže boli podané oneskorene (III.A).

32. V tejto súvislosti je nutné podotknúť, že napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-KI-1908 zo 4. júla 2012 bol zbavený funkcie správcu v poradí tretí a ustanovený do funkcie správcu v poradí štvrtý správca konkurznej podstaty (v oboch prípadoch ide o osoby odlišné od sťažovateľov). Ústavný súd si je vedomý skutočnosti, že týmto napadnutým uznesením krajského súdu boli sťažovateľovi v 2. rade uložené ako pôvodnému správcovi konkurznej podstaty (ktorým bol do 22. septembra 2010) aj určité povinnosti, avšak v tejto súvislosti nie je možné identifikovať príčinnú súvislosť medzi

ustanovením v poradí štvrtého správcu konkurznej podstaty a uložením povinnosti pôvodnému správcovi konkurznej podstaty a namietaným porušením práv sťažovateľov, tak ako ich uvádzajú vo svojej sťažnosti. V tomto smere sťažovatelia ani neponúkajú žiadnu argumentáciu alebo odôvodnenie, prečo a ako malo uznesenie o ustanovení v poradí štvrtého správcu konkurznej podstaty a uložení povinností pôvodnému správcovi materiálne zasiahnuť do ich označených práv. Navyše je potrebné tiež dodať, že sťažovateľ v 1. rade je konateľom úpadcu, to znamená, že nemá postavenie účastníka v konkurznom konaní, a preto vôbec nie je zrejmé, ako mohlo napadnutým uznesením dôjsť k materiálnemu porušeniu jeho práv.

Hlavným dôvodom, v ktorom vidia sťažovatelia porušenie svojich práv, je tvrdenie, že konkurzný veriteľ V. H. L. nie je legitímnym účastníkom konkurzného konania z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo 17. augusta 2001, a preto nemohlo dôjsť k zbaveniu funkcie správcu konkurznej podstaty v prípade sťažovateľa v 2. rade. Otázka zániku funkcie správcu konkurznej podstaty v prípade sťažovateľa v 2. rade však už bola (bod 31) právoplatne vyriešená.

Vzhľadom na už uvedené dospel ústavný súd k záveru, že vo vzťahu k tejto časti sťažnosti je daný aj dôvod jej odmietnutia pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

33. Vo vzťahu k rozsiahlej argumentácii sťažovateľov týkajúcej sa tvrdenej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo 17. augusta 2001 ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani prehodnocovať jeho skutkové závery. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil,

boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

34. Sťažovatelia namietali aj rozbiehajúcu sa judikatúru najvyššieho súdu vo vzťahu k otázke účasti zahraničnej osoby V. H. L. v postavení konkurzného veriteľa (a to aj s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu v inej konkurznej veci sp. zn. 6 Obo 119/2009, z ktorého sťažovatelia pripojili kópiu prvej a poslednej strany rozsudku) a s tým spojeným výkonom jeho práv v konkurznom konaní.

Ústavný súd pripomína svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojevôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody.

C. K námietke nečinnosti najvyššieho súdu vo veci odvolania sťažovateľa v prvom rade proti uzneseniu krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-Na-1576 z 8. júla 2009

35. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že uznesením č. k. 47-24 K 164/1998-Na-1576 z 8. júla 2009 rozhodol krajský súd o ustanovení nového správcu konkurznej podstaty. Sťažovateľ v 1. rade tvrdí, že voči tomuto uzneseniu podal odvolanie, ktoré bolo na

podateľni krajského súdu podané 3. augusta 2009, odvolanie voči uvedenému uzneseniu podal aj sťažovateľ v 2. rade. Sťažovateľ v 1. rade namieta porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nečinnosťou najvyššieho súdu, teda tým, že podľa sťažovateľa v 1. rade ku dňu podania sťažnosti na ústavný súd najvyšší súd o jeho odvolaní nerozhodol.

36. Z obsahu sťažnosti a tvrdení sťažovateľov ústavný súd zistil, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obo 98/2009, 4 Obo 99/2009 zo 16. septembra 2009 rozhodol tak, že odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 47-24 K 164/1998-Na-1576 z 8. júla 2009 zrušil. Aj keď je pravda, že ústavný súd nemôže posúdiť, či najvyšší súd uvedeným uznesením rozhodol aj o odvolaní sťažovateľa v 1. rade (odvolanie podali obaja sťažovatelia, pozn.), pretože toto rozhodnutie rovnako ako všetky ostatné napadnuté rozhodnutia mu sťažovatelia nepredložili, táto skutočnosť však nie je v okolnostiach tejto veci rozhodujúca. Dôležité v tomto prípade je, že najvyšší súd zrušil uznesenie krajského súdu, ktoré mal sťažovateľ v 1. rade napadnúť odvolaním, ešte 16. septembra 2009, a preto jeho postupom, konkrétne jeho nečinnosťou, nemohlo dôjsť k porušeniu materiálneho práva sťažovateľa v 1. rade na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, tak ako to v sťažnosti uvádza. Vo vzťahu k tejto námietke preto ústavný súd musel sťažnosť sťažovateľov odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

37. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v sťažnosti (napr. návrhom na odklad vykonateľnosti rozhodnutia).

P o u č e n i e: Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

V Košiciach 9. decembra 2014